

ฉากหนึ่งในชีวิต... มล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ

กรูแก้วและลินดา ยืนจ้องดูรถยนต์คาลิแลกคันใหญ่สีงาช้างแล่นช้า ๆ พาเปรมวดีออกไปจากประตูโรงเรียนด้วยความอิจฉารุ้มนร้อนอยู่ในอก

ทำไมหนอ พระเจ้าหรือธรรมชาติจึงไม่รู้จักสัดส่วนที่เหมาะสมเสียเลย นี่คือความคิดของกรูแก้ว เปรมวดีผู้ซึ่งไม่มีอะไรเด่นเลย สวยก็ไม่สวย เรียนก็ไม่เก่ง และก็ไม่น่าอิจฉาแสบกับความโอ้อ่ากลับเป็นคนที่มียอดคันใหญ่ ๆ นิ่ง ซึ่งเปรมวดีนั่งไปอย่างเหม่อ ๆ ตาลอย ๆ ไม่มีทรวดทรงท่าทางสง่าสมกับรถ เปรมวดีอยู่บ้านเป็นคฤหาสน์ใหญ่ ซึ่งเปรมวดีไม่ค่อยอยากจะกลับนักเวลาที่โรงเรียนหยุดวันหนึ่งหรือสองวัน เปรมวดีมีเครื่องเพชรอย่างหนึ่งที่หนึ่งใส่หลายชุด ซึ่งเวลาเปรมวดีใส่ก็ไม่ทำให้ตัวของเปรมวดีสวยเด่นอะไรขึ้นมา เปรมวดีมีคนคาดหมายว่าจะได้แต่งงานกับชายหนุ่มที่เด่นที่สุดในสังคมในยุคนี้ และมีตัวบุคคลที่ติดต่อกับเปรมวดีถึงสองคน นอกจากนั้นคุณพ่อคุณแม่ของเปรมวดีก็เป็นคนที่อยู่ในหมู่คนเด่นที่สุดในสังคมในยุคนี้อีกด้วย

กรูแก้วกับลินดา ยืนจ้องดูจนวนยนต์ของเปรมวดีแล่นลับตาไปแล้วก็สะบัดหน้าน้อย ๆ หันหลังกลับคิดจะไปยังห้องนอนของตน เพื่อทำธุระต่อ คือเก็บของบรรจุหีบสำหรับจะนำกลับบ้าน พอดีพบกับครูสุวรรณเดินเลี้ยวมุมตึกและตรงมาที่หล่อนทั้งสอง

“อ้าวดีทีเดียว พบทั้งสองคน” ครูสุวรรณว่าเมื่อเห็นกรูแก้วกับลินดา “กำลังมีอะไรอยากจะพูดกับเธอ เข้ามาในห้องครูหน่อยซิ”